

מסורת הש"ס

(א) [קדושין עד. וש"נ],
(ב) ז"מ ק, ג [דף נד ע"ב],
(ד) שייך לע"ב, ה [ז"ל שנין],

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

שורא דרדיני. לפי ראות
העובד. שורא לפון אסאבס,
כמו (שמות טו) אסאבס,
ביתו. תרגומם דרדני צימא
(תחבובות 47). והחלקה
בית בחבורה. לרסי נארי
התחלקה, ולא אמר המור
יולד, וילד, אלא מור
במשותף אל קרי קודם דר
ידוע וילד יומקן מידע
אמר אלא כבר אל יולד
אלה כבר וילא לסוקי
עבר אלא מררני ושתחלקה,
אלא מלוקן קרי בחבור אל
האמר דרין למחוק אפרה
אלא חרין קרי בחבור אל
האמר, וילד קרי בחבור
נקימן חליפין תחריב במשיכסו
אלא וכל חוקס אסא
(תלמודאין ברכות 31 א' מ.)
כל העשה מורקן חאחר
אסאס אל תחריב אל חליפין,
אלי ששקאמז אל בעל אפרה
אלא המור, נקימן אפרה
לבעל המור, אלא דיוס אל
ילדו אל אל ררס (ב' ב' מ.)
והמור (ב' ב' מ.)
שחאחר. דקילי עבר עניני
עבר כפאק ושתחוקן
נקימן אל השפסא חאלי אלא
בבית עניני, אלא דיוס אל
עבר אל יולד מור אל הכפאק
והמור ואל אל חאחר אלא
יולד אל אל עניני (שם).

הקדמה בשעות אלה בירושלים כדאמר^א בכתובות^ב גבי ההוא עובדא דאלימיה דרמי בר חמא בצפרא כתבתינהו לנכסי לרמי בר חמא בצברמא כתבתינהו למר עוקבא בר חמא ואוקמיה ציד^ג רב עוקבא דאזע"פ שהיו אחרון ומשום האי טעמא אטו בירושלים יתבי דכותבין בשעות ויזין שלל פירש זהו רבאון בשעות השעה נמא שלל ויהי בכתב עד הערב הואיל ולא נתפרש בו שעת שחרית וגמלאו שניהם שזין: יחלוקן. דספיקא הוא וליכא למימר הכא המוציא מחצירו דאין א' מוחא וט' מחצירו: שוד דייני. נאזות וט' נאזות וט' הדיינים שיהי הנותן אהבו או קרוב יותר דודאי להא

גמרא ואקני לו יתנו את הקרקע שמא ^(א) וזה צלל הקרקע בשלו
כשאתה אומר יחלוקו בודאי אחד נטל החצי שלא כדין:
שורא. לשון השלכה ירה בים ^(שמות טו) [מתרגמין] שרי בימא.
ולעיל נמי יימא רב נחמן חלוקה או שודא ואמאי אמר כל דאלים
גבר: **הסם**. צב' שטרות ליכא למיסק עלה דמילתא היום או
למחר שציב האחד עדים ויטול שהי שטרות שוין בזמן ואפילו
אם יבאו עדים ויעידו זה נכנס ונמסר בצדק וזה עברצ הלל אף
הקדמה בשעות כמו שפירשנו למעלה וליכא למימר שמה זה נמסר
תתחלה יום או יומים או חדש ואחר כך נמסר השני לשני דמאחר
שנכתבו ביום אחד מסתמא גם ביום אחד נמסרו כמו שמוכיח לשון
בשטר הלכך רב אמר חולקין ושמואל אמר שודא דדייני
דהוראלי ואין לצרר לעולם הדין עם מי משתדלין צ"ד דינן דונין
למאן אהא הכא צבאי קרקע דליכא אס שטר ולא ^(א) עדים ואיכא
למסקים עלה דמילתא אף יבאו ויעידו של מי הוא הלכך אין שוין
לגומר חלוקה ושודא דשמא יבאו עדים ויסתרו את הדין שדני צ"ד
הלכך אין צ"ד נוקקין להם לדון דין שסופו לצא לידו עיוות אלל
ממניחם אותן וכל דאלים גבר עד שיצאו עדים ויבררו הדבר: **ומ"ש**.
הוא דרב נחמן ממחליף פרה בחמור וכיון שמשך צלל הפרה את
החמור נקנית הפרה לצעל החמור בכל מקום שהיא דמטלטלין נקנין
בחליפין כדמין קדושין ^(דף כח). כל הנעשה דמיא כדאמר חז"ל שוכה
והנחיצו וזה בחליפין ולכן אי צבאי ידוע הולד של מי הוא שהי
אלל ראה עדיין את פרתו אבל בחליפין דמיא לא מצי למינקט דאין
ממעות קונות ויחזרו בהן ואילו משכה לציתו אחר מתן מעות מו לא
מצי מוכר למימר ברשותי ילדה דהא צבימא דלוקח קיימא הלכך
נקטת חליפין בחמור ופרה ולא דמיא. **וצ"ל** ששאל ^[ב"מ ק] פריך ומאי ברשות
דמאן קיימא וליהוי אידך המוציא מחזירו עליו הראיה ומשני דקיימא
בזבאגס. ומריה נקט גבי שפחה דעצד נקנה בכסף ^[קדושין כג]. צלל משיכה
בשנתן מעות נקנית אי השפחה צב"מ שהיא והלכך אף ידוע
ברשות מי ילדה שגרי לא ראה אותה הלוקח בשעת מתן מעות:
יחלוקו. והא הכא דאיכא למיסק עלה דמילתא אס יבאו עדים ויעידו
ברשות מי ילדה ואפילו הכי לא אמרינן כל דאלים גבר וקשיא לרב
נחמן: **הסם**. גבי המחליף פרה בחמור לתרייהו אית להו דררא
דמונא שפחה ושפחה של שניהם היתה צוה אחר זה וכל אחד
טוען פרתי ושפחתי ילדה בהיותה ברשותי אי נמי בשעת
החליפין ילדה ואין לצרר של מי הולד הלכך יחלוקו. **ושודא** דדייני
ליכא למימר הכא אפי' לשמואל דלא שייך למימר אלל גבי מתנה
לשנים שיראו צ"ד למי אזהב יומר דלידיה גמר ומקני אבל הכא
בצדכ נחמן שזה אומר של אצותי כו': ^(א) אי דמר לא דמר. לא
היתה הקרקע של אידך מעולם. וי"מ האי ומאי שנא מהמחליף כו'
לדשמואל פריך דקאמר שודא והכא חזוין יחלוקו ואינה שיטת
הגמרא דהא בכחצות בפרק מי שהיה נשוי ^[גד]. איתא עיקר מילתייהו
דרב ושמואל ופריך התם פירכי אחריני ומהכא לא פריך
כל שכן הכא דלמרי אדרב נחמן נקט לה הכא למילתייהו:
ס

וזה המוכר את הבית (למקן דף סג. וסס) גבי האומר תנו חלק לפלוני ליה אי הוי משהו או פלגא וממון המוטל בספק חולקין א"כ משם הקונטרס אלא משום דחלק הוי רביעי ונראה דאין הלכה כסומכוס כדאמרין ברם הפרה (ב"ק דף מו. וסס) אמר שמואל זו דברי סומא על דאף על גז דמוכח פרכי ברי כור (למקן דף קה. וסס) דליכא זו דס"ה חל גדול דבין הוה לבי לא דלמוכר שור ונפירו ומנא ענן ממחצירו עליו הראיה כ"ס בפלוגתא דסומכוס ורבנן דסבר שמואל דשמואל מספקא ליה אי תפוס לשון ראשון או לשון אחרון ומתניתין מעיירי וזב לחדש וזב מעשה לפני רש"ב ג' ור' יוסי ואמרי יחלוקו וכו' למשכיר בסוק חדש כולו לשוכר אלמא סבר רבנן דלאלי וכו' דקאמר התם דרקע בחזקת בעליה ופסילו וכו' בסוף ההד' וכו' ורבנן ומתניתין דהתם אוקי כסומכוס דלא תפסי ליה מתניתין וכו' וכו' גבי ההוא שערט דהוא תביז ביה ^(ס) שנים סתמא ואע"ג דקיימא לן

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

לה.

נא א מיי פ"ה מהל' זכיה
הל' ו ופ"כ מהל' מלוה
הל' ג ועי' בהשגות סמג
עשין סב טוש"ע ח"מ סי'
פמ"א פ"א ה"א ס"א

רמ סעיף ג' וסעיף י"ב
 וסעיף י"ד
 נב ב מ"י פ"כ מהל'
 מכירה לה' י סמג עשין
 פב טוש"ע ח"מ ס' רכב
 סעיף א ועל הלוקח להביא
 ראיה:
 ג רב אלפס כחוצות פ"ט
 דף קי ע"ב:

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו גרשום

דרב אמר דחילוקי שיתון;
 ששואל אמר אדער דרייט;
 כלומר שיהא חשונה דער
 ב"ד שיהא מלך וממכה
 שיהא מלך ומלך ויב"ש
 שמחבבו יותר הקדמו אורי
 ליה ושמעון וישעיהו לו וקדם
 ליה ששמואל (יתנו) ויהא
 שלז ובתר ב"ד אורי והא
 אבא אמרי כל דאלי
 גבר; הוה ליה למיקם על
 שמימא; משום דהוה תרי
 שמימא תרתייהו שנין כמון
 ובזמן זלמ מצי לאחוקי
 אפי שני מאידך מ"ש"א אמר
 שוה תחילתו וזמן אמר שוה
 דרייני; אבל אכל אכל
 למיקם על דמלך. אמר
 חד מינייהו מצי מייתי היום
 ומחר עדים דרידיה הכי
 וזלמ דחריבה ויהא שוה הכי
 אבא אמרי דחילוקי אל
 כל דאלי גבר; המחילוק
 פה בחמור. ואורחא דפיה
 לחילוק ואורחא דשפחה
 לזבני;

רַב אָמַר יַחְלוּקוּ. לַהֲטוֹא לִישָׁנָא דַּמְפָּרֶשׁ בְּפָרְקִי מִי שְׁהִי נָשִׁי
(מְכוּזֵת דָּף 76. וְשֵׁס ד"ה לִמָּה) דַּטְעָמָה דַּרְצַ מִשּׁוּם דַּסְכָּר
מִסְמִירָה שְׁנִמְסָר לֹאחַד קוֹדֶם כִּיּוֹן דַּמְתוּךְ הַחֲמִימָה אִפִּילוּ יִכְרֵי מִי
קוֹדֶם^א כַּדְמוּכֵת בָּרִישׁ כֵּן הַגֵּט
(גִּיטוֹן דָּף 77: דַּמֶּן כַּכֵּן לַגֵּרֶשׁ זו
אִתּוֹ הַגְדוּלָה לֹא יִגְרֶשׁ זו אִתּוֹ הַקְטָנָה
וְדִיּוּק הֵא גְדוּלָה מִזֵּי מִגְרֶשׁ זִיָּה
וּמוֹקִי לֵה בְעֵדִי מִסְמִירָה וְר"ל אֲבָל
לִר' מֵאִיר אִפִּי' גְדוּלָה לֹא מִזֵּי מִגְרֶשׁ
אֲע"ג דַּלִּכְיָה עֵדִי מִסְמִירָה כִּיּוֹן דַּלִּין
יִכְרֵי מִתּוֹךְ מִי הַחֲמִימָה וּמִיּוֹמִי
בְּמִתְנָה אִוּ בְּמִכָּר שְׁקוּנָה בְּשִׁטְרָ^ב אֲבָל

אחם קונה בכסף או בחזקה או בחליפין דאין השטר עומד אלא לראיה
ממדה רב דאמרין שודא דאין כריך שיהא ניכר ממוך עדי החסימה
בכיון ^(א) דאין אלא לראיה לאותו לשון לא פריך מרב הכא דהתם דבין
הואו של שניהם כיון דביום אחד נחתמו^א אלא משמואל ופרכי' ופרכי'
דפי' שודא דדייני מיי שיער'ה דייני' עשה אחי שפיר דהכא נמי צוה
ואומר של אבותי שייך שודא דדייני' אלא לפי' שמפרש שודא נמי
ששנראה לדיין שהיה אוהבו יותר קשה דצוה אומר של אבותי לא שייך
שודא ויש לדחוק ולפרש שיתנו הדיינים למי שגראה אמיתי דצדדים יותר
^(ב) ועוד דלהואו ליטאנא דמי שסיה נשוי (מבוצה דף ז': וט) דמוקי
פלוגתא דרב ושמואל אליבא דר"א וס' לרב דחלוקה עדיפא אחי שפיר
דפרריך^(א) מרב ואותו לשון הוי עיקר כדמוכח התם מבצרייתא:
ושמואל אמר שודא דדייני' אינו כדמי דלמר עדי ממרה
כרמי דלר"מ לא הוי אמר שודא וגראה דהא דאמר

בפרק מ' שהיה נשוי (שם) כתב לאחד ומסר לאחר לזה שמסר לו קנה אע"פ ששטר הא' נכתב קודם ונראה דהיינו דוקא שנכתבו שני השטרים ביום אחד הלכך הקדוש במסירה זכה הואיל ואין יכיר מתוך השטר הא' שקדם אל כתב שב' ימים א"פ שנכתב תחלה קנה שנייה מתוך המותר החתימה שזה נכתב קודם אלא ששטר זה מתחלה קנה להלכ"כ כשנכתב שטר זה זכה משעת חתימה דה"ק אצ"י בפי"ק דב"מ (דף יג.) ועדיו בחתומיו וכן לו והשאלה אתי שפיר דהא שמואל סבר הכא ככ"א ובפי"ק דב"מ דחיק גמרא לאקומוי שמואל ככא"י ועוד דב"פ זה צורר (סנהדרין דף כח:) גבי ההיא מתנתא דהוה חתימי עלה תרי גיסי משמע דסבר אצ"י כ"י אלעזר דפריך ארבי יוסף דבמזריז זיל אקנייה ונעשוי מסייה ככ"א ופריך אצ"י והא מודה ר"א דבמזריז ממוכו שהא פסול¹ וזהו דוחק (ש) דאליבא דרב יוסף קאמר וליה לא

סְפִירָה לַיה: **שׁוּדָא** דִּינִי. נִרְאָה לִרְמֵי לְמִי שִׁירָה הִדִּין לִיתָן
וְלֹא כִפִּיָּה שִׁאמְרוּ דַּעְמוּ שֶׁל נֹתָן דִּהֵא בְּסוּף פִּי"ק דְּגִיטִין (דף טז:
וַסֵּס דִּיה וְכֵן) גְּבִי הוּלֵךְ מִנֶּה לְפִלּוּי ^(א) קֶאֱמֵר מִה שִׁירָה שְׁלִים
עֲשֵׂה וְקִרִי לִיה הֵסֵם שׁוּדָא וְצִפִּי עֲשֵׂה יוֹחֲסִין (קדוּשָׁן דף עז. וַסֵּס דִּיה
שׁוּדָא) לְמִי אֲמֵר נֶאֱמַן הִדִּין לֹאֵר לֹה וְצִיתִי וְלֹה חִיבִיתִי בְּדִ"ה
בְּצַעֲשֵׁי דִינִי עוֹמְדִים לִפְנֵי אֵין צַעֲרִי עוֹמְדִים לִפְנֵי אֵינו
נֶאֱמָנִן וּפְרִיץ וְיִהְיֶה וְיִדְוִינִיה וְנִשְׁנֵי בְּשׁוּדָא דִּלְגִיטִי וְלִי כִפִּיָּה אֲמִי
וְיִהְיֶה לְאִמּוֹד דַּעְמוּ שֶׁל נֹתָן¹ וְצִהֵדִי צִירוּשְׁלֵמִי אֲמֵר לְאִזֵּה מִהֵן
שִׁירָה בְּדִ"ה לְהַחֲלִיט² מַחֲלִיטִים וְאִ"ת אִ"כ יֵת לְמִי שִׁתֵּן לוֹ שֶׁכֵּר
יִיזִיל כָּל דִּינָא דְּמִקְצֵל אֲגָרָה לֹאֵר דִּינָא הוּא וְמֵה שִׁפְרִי"ם דְּקִבְלָה
צִידִינוּ דִּלָּא אֲמִרְנִין שׁוּדָא אֲלֵא בְּמִקְרָעֵי אֵין נִרְאָה לִרְמֵי דִּהֵא גְּבִי
הוּלֵךְ מִנֶּה לְפִלּוּי ^(א) גְּבִי שְׁלִים מִיִּיתִי לֵה בְּסִפִּי"ק דְּגִיטִין (דף טז:
וַסֵּס) עוֹד פִּירֵשׁ דְּרוּקָא דִּינִי מוֹמַחָה עוֹשֵׂה שׁוּדָא דִּהֵא רַב שֶׁשֶּׁת
גְּבִירָה רַבָּה וְאֲמֵר לִיה רַב נֶחֱמָן מֵר לֹאֵר דִּינָא הוּא³ גְּבִיָּה אִימִיה
דִּרְמִי בְּרַחֲמָה ^(א) וְרַב עוֹקֵבֵא בְּרַחֲמָה בְּפִי מִי שִׁינֵי נְשׁוּי (כְּמוֹת דף טז:
וּמִנֵּי שֶׁנֶּא מוֹחֵא רַתְנָן מַחֲלִיץ פִּירָה בְּחִמּוֹר כְּוִלִּי אֵין לְהוֹסִיף
מִכָּל דְּלִהֲבֵה כְּמוֹתוֹם מִדְּפִיר מִינֵיה דַּעַךְ בְּרֹאֵר לֹא פִלְגִי
וְיִהְיֶה לְאִמּוֹד דַּעְמוּ שֶׁל נֹתָן¹ וְצִהֵדִי צִירוּשְׁלֵמִי אֲמֵר לְאִזֵּה מִהֵן
שִׁירָה בְּדִ"ה לְהַחֲלִיט² מַחֲלִיטִים וְאִ"ת אִ"כ יֵת לְמִי שִׁתֵּן לוֹ שֶׁכֵּר
יִיזִיל כָּל דִּינָא דְּמִקְצֵל אֲגָרָה לֹאֵר דִּינָא הוּא וְמֵה שִׁפְרִי"ם דְּקִבְלָה
צִידִינוּ דִּלָּא אֲמִרְנִין שׁוּדָא אֲלֵא בְּמִקְרָעֵי אֵין נִרְאָה לִרְמֵי דִּהֵא גְּבִי
הוּלֵךְ מִנֶּה לְפִלּוּי ^(א) גְּבִי שְׁלִים מִיִּיתִי לֵה בְּסִפִּי"ק דְּגִיטִין (דף טז:
וַסֵּס) עוֹד פִּירֵשׁ דְּרוּקָא דִּינִי מוֹמַחָה עוֹשֵׂה שׁוּדָא דִּהֵא רַב שֶׁשֶּׁת
גְּבִירָה רַבָּה וְאֲמֵר לִיה רַב נֶחֱמָן מֵר לֹאֵר דִּינָא הוּא³ גְּבִיָּה אִימִיה
דִּרְמִי בְּרַחֲמָה ^(א) וְרַב עוֹקֵבֵא בְּרַחֲמָה בְּפִי מִי שִׁינֵי נְשׁוּי (כְּמוֹת דף טז:
וּמִנֵּי שֶׁנֶּא מוֹחֵא רַתְנָן מַחֲלִיץ פִּירָה בְּחִמּוֹר כְּוִלִּי אֵין לְהוֹסִיף
מִכָּל דְּלִהֲבֵה כְּמוֹתוֹם מִדְּפִיר מִינֵיה דַּעַךְ בְּרֹאֵר לֹא פִלְגִי
וְיִהְיֶה לְאִמּוֹד דַּעְמוּ שֶׁל נֹתָן¹ וְצִהֵדִי צִירוּשְׁלֵמִי אֲמֵר לְאִזֵּה מִהֵן
שִׁירָה בְּדִ"ה לְהַחֲלִיט² מַחֲלִיטִים וְאִ"ת אִ"כ יֵת לְמִי שִׁתֵּן לוֹ שֶׁכֵּר
יִיזִיל כָּל דִּינָא דְּמִקְצֵל אֲגָרָה לֹאֵר דִּינָא הוּא וְמֵה שִׁפְרִי"ם דְּקִבְלָה
צִידִינוּ דִּלָּא אֲמִרְנִין שׁוּדָא אֲלֵא בְּמִקְרָעֵי אֵין נִרְאָה לִרְמֵי דִּהֵא גְּבִי
הוּלֵךְ מִנֶּה לְפִלּוּי ^(א) גְּבִי שְׁלִים מִיִּיתִי לֵה בְּסִפִּי"ק דְּגִיטִין (דף טז:
וַסֵּס) עוֹד פִּירֵשׁ דְּרוּקָא דִּינִי מוֹמַחָה עוֹשֵׂה שׁוּדָא דִּהֵא רַב שֶׁשֶּׁת
גְּבִירָה רַבָּה וְאֲמֵר לִיה רַב נֶחֱמָן מֵר לֹאֵר דִּינָא הוּא³ גְּבִיָּה אִימִיה
דִּרְמִי בְּרַחֲמָה ^(א) וְרַב עוֹקֵבֵא בְּרַחֲמָה בְּפִי מִי שִׁינֵי נְשׁוּי (כְּמוֹת דף טז:
וּמִנֵּי שֶׁנֶּא מוֹחֵא רַתְנָן מַחֲלִיץ פִּירָה בְּחִמּוֹר כְּוִלִּי אֵין לְהוֹסִיף
מִכָּל דְּלִהֲבֵה כְּמוֹתוֹם מִדְּפִיר מִינֵיה דַּעַךְ בְּרֹאֵר לֹא פִלְגִי
וְיִהְיֶה לְאִמּוֹד דַּעְמוּ שֶׁל נֹתָן¹ וְצִהֵדִי צִירוּשְׁלֵמִי אֲמֵר לְאִזֵּה מִהֵן
שִׁירָה בְּדִ"ה לְהַחֲלִיט² מַחֲלִיטִים וְאִ"ת אִ"כ יֵת לְמִי שִׁתֵּן לוֹ שֶׁכֵּר
יִיזִיל כָּל דִּינָא דְּמִקְצֵל אֲגָרָה לֹאֵר דִּינָא הוּא וְמֵה שִׁפְרִי"ם דְּקִבְלָה
צִידִינוּ דִּלָּא אֲמִרְנִין שׁוּדָא אֲלֵא בְּמִקְרָעֵי אֵין נִרְאָה לִרְמֵי דִּהֵא גְּבִי
הוּלֵךְ מִנֶּה לְפִלּוּי ^(א) גְּבִי שְׁלִים מִיִּיתִי לֵה בְּסִפִּי"ק דְּגִיטִין (דף טז:
וַסֵּס) עוֹד פִּירֵשׁ דְּרוּקָא דִּינִי מוֹמַחָה עוֹשֵׂה שׁוּדָא דִּהֵא רַב שֶׁשֶּׁת
גְּבִירָה רַבָּה וְאֲמֵר לִיה רַב נֶחֱמָן מֵר לֹאֵר דִּינָא הוּא³ גְּבִיָּה אִימִיה
דִּר

ועליהם הם שהשואל (ב"מ דף ק.) אלא משום דאולינן צמר חזקה
 דממונא ומוקמינן (ט) בחזקת מרה קמא הא לאו הכי מרוד דיתחזקו^ט
 ונכסי וכו' דמייתי מסומכוס ופ"ה לטעמא משום דחלק מספקא
 דהלכה כסומכוס ויש לדחות לטעמא לאו משום ספיקא כדפירש
 "ג דבכמה מקומות סתם לן מנא כוותיה דהא סבר שמואל כרבנן
 אכל סתמיס אומריס זה כלל גדול דדין כ"י שבע ע"ז וזו לא ס"ל
 מייהו סתם וזו לא ס"ל ועוד דאמרנין התם (ב"מ דף ק. מו.) אלא נמי
 שמשע זה כלל גדול אפי' בבורר שור לחצורו אמרנין דהמאליס
 נציא מחצירו ע"ה וכן בפרק השואל (ב"מ דף קכ.) ושם ד"ה ובלא קאמר
 דף קכ. ושם) דקמני בחד שסכר מרחץ ציפורי צ"ב והוציס לשנה
 חדש העבור ומוקי שמואל בזה באמצע החדש אבל בתחלת החדש
 חזקה דלסומכוס בכל ענין יחזקו ורז נחמן סבר נמי כרבנן
 וכולו למשכיר ואפילו אפי' מיפך^י ועל כרחק היינו טעמא דסבר
 מן קיימא לן דדיני ובהדיא פסקינן כוותיה צ"י המקבל (ב"מ דף קי.)
 כרשב"ג במשנתנו ה"מ בסתמא אכל (ט) הכא דפליג רז נחמן לא:
 דרר

דרכא